

Tove Videbæk (KRF):

I Kristeligt Folkeparti er vi glade for, at Enhedslisten sætter en miljølov for børn på dagsordenen igen. Der er stadig væk et påtrængende behov for at sikre, at vores børn færdes i sikre og sunde omgivelser, og det gælder ikke bare i daginstitutioner, fritidshjem og skolefritidsordninger, men også i folkeskoler og på ungdoms- og videregående uddannelser. Men ét sted skal vi starte, og jeg synes, Enhedslistens forslag på mange måder er et godt skridt i den rigtige retning.

Der eksisterer i dag et absurd misforhold mellem voksnes bekymring om eget arbejdsmiljø og den manglende konsekvens i forhold til at beskytte børn og unge. Som voksne har vi ofte travlt med at rage ergonomiske møbler, skærmfiltre og besøg af fysioterapeuter til os på vores arbejdspladser, men ser samtidig stort på, at vores børn får hovedpine, rindende øjne og allergi i deres respektive institutioner.

Det er en uacceptabel behandling af fremtidens råstof. Jeg synes, vi som voksne skal være meget mere bevidste om, hvilke værdier vi formidler til vores børn. Det nytter nemlig ikke at sige ét og så gøre noget andet. Når børnene bliver stuvet sammen på små stuer, er det så som så med troværdigheden i de voksnes snak om at skabe rum til alle, og rum til forskellighed.

Hvorfor forvente, at vores børn under de omstændigheder vil lære at reagere med medfølelse, omsorg, lytte med respekt eller tro på, at samfundet passer de svage? Det er jo ikke det, de oplever i deres institutionsliv. For flere af dem er det i det hele taget ikke det, de oplever i deres hverdagsliv. De oplever ofte at være en klods om benet på de voksne. For nogens vedkommende kan de være parkeret i 8-10 timer på en institution, og stort set i hverdagene kun være sammen med deres forældre, efter trætheden har meldt sig.

I den sammenhæng vil jeg gentage, at Kristeligt Folkeparti ønsker større fleksibilitet i dagpasningstilbudene, og det skyldes ikke bare rent ideologisk forsvaret, men i høj grad overvejelser om, at institutionerne vil blive aflastet derved, så der bliver mere plads til dem, der er der.

Hvis man indførte større fleksibilitet i pasningstilbud, ville man i højere grad kunne se familier, der passede egne børn på deltid, trekvarttid eller fuldtid. Det ville konkret skabe mere plads til børn i de institutioner, der i dag er fyldt til bristepunktet. Jeg mener derfor, at

den politiske indsats vedrørende børnenes miljø skal foregå på to niveauer: De børn, der opholder sig i en institution skal sikres sunde omgivelser, samtidig med at fleksibiliteten i børnepassningen skal øges.

Jeg har fuld sympati for intentionerne i Enhedslistens forslag og bakker op om de fleste punkter fra større overskuelighed over reglerne for sundhed og sikkerhed over opstilling af krav til et uvildigt tilsyn og større inddragelse af forældrebestyrelse. Og jeg vil ligesom CD's ordfører sige: Lad os sammen få lavet en miljølov for børn og unge.

Det har de faktisk krav på. Vi skylder dem det.

Så Kristeligt Folkeparti ville faktisk gerne her og nu iværksætte punkt 1, 2, 3 og 5 med det samme, men punkt 4 må altså komme på et senere tidspunkt.

Jette Gottlieb (EL):

Der er to grunde til, at det her forslag ikke bliver vedtaget umiddelbart, og ingen af dem er vanvittig sympatiske. Den ene er, at regeringen aldrig nogen sinde stemmer for forslag, de ikke selv har fremsat, uanset om de sympatiserer med dem eller ej. Og den anden er selvfølgelig pengene. Og begge problemer er jo selvfølgelig afgørende for såvel regeringens samlede som for Socialdemokratiets og De Radikales stillingtagen.

Hvis man nu havde kunnet gå op og af et ærligt hjerte sige: Det her forslag er overflødigt; det går jo godt; miljøet er under forbedring; der er ikke nogen problemer, ja, så havde jeg haft respekt for en afvisning af forslaget. Men når det modsatte er tilfældet, så synes jeg, det klinger hult.

Det her forslag har selvfølgelig en historie. Det er fremsat af Enhedslisten for længe siden – 5 år siden – og der blev det fremsat som et samlet forslag for såvel institutionsbørn som for skoleelever og for studerende. Et samlet forslag om det, vi dengang kaldte arbejdsmiljø for børn.

Dengang var hovedindvendingen, at det var dog latterligt, at man kunne tale om arbejdsmiljø, når der var tale om børn. Det var dog latterligt, at man ville sammenligne de muligheder, som studerende ved en højere læreanstalt havde for at være medindflydende på deres eget arbejdsmiljø, med, hvad børnehavebørn kunne.

Vi tog konsekvensen af det og delte forslaget op, så vi på den ene side fremsatte forslag til en